

Manke hond

M „Mevrouw, noe wouw iech uuch toch us eeve vroage, wat hub geer eigenlijk in dat wandelwegelke?”
Ik gebaar dat ik hem niet versta, en hij zet zijn

brommer af. (Overigens, het zou ook een scooter of een motor geweest kunnen zijn, ik noem alles dat lawaai maakt op twee wielen een brommer.) In de stilte die ontstaat proberen we het gesprek opnieuw. „Nouw iech mos vaan mien vrouw vroage, wat geer in dat wandelwegelke hub zitte.”

„Een baby”, antwoord ik naar waarheid, (terwijl ik me afvraag of ik deze meneer zou moeten kennen). We staan op straat, voor mijn huis, en ik was net van plan om met baby en hond een wandeling te maken.

„Ah ja natuurlijk”, vervolgt de man, „nou kijk, we dachten dat het misschien een hond kon zijn hè. Dat zie je ook wel eens, dat ze een hond in zo'n wandelwagen zetten. Omdat-ie mank is of zo.”

Wat hub geer eigenlijk in dat wandelwegelke?

„Nee nee, gewoon een baby.”

Ik wil weer verder lopen, maar hij is niet van plan om met lege handen thuis te komen. „Nu kijk, mijn vrouw vroeg zich dus af... We dachten namelijk... Dat we u toch eigenlijk niet zwanger hadden gezien, begrijpt u?”

(Aha! Dit is blijkbaar een van mijn burens!)

„Dat heeft u inderdaad scherp opgemerkt!”

Ik overweeg om het hierbij te laten, maar in quarantainetijd moet men extra alert zijn op huiselijke spanningen, dus ik besluit zijn gevis te belonen. „Het is een pleegkindje.”

Hij zucht van opluchting. „Nou dan kan ik dat in ieder geval thuis gaan zeggen. Fijne dag nog.”

„Hetzelfde buurman. En de groeten aan uw vrouw.”

En weg knettert hij op zijn brommer, en ik wandel de straat uit.

Dit is nu al de derde keer dat iemand aanneemt dat ik met een hond in de wagen op pad ben. Als ik mezelf door de ogen van de andere mensen bekijk, is dat niet eens zo'n vreemde gedachte. We lijken in niets op de andere hippe jonge moeder-baby-combinaties die ik zie lopen. Met hun kekke wandelwagens en pastelkleurige mama's.

Ik ben nu eenmaal een hondenwandelaar, altijd geweest. Als ik naar buiten ga, trek ik laarzen aan. Een ouwe broek. En de hondenjas; een handige jas waarvan de zakken standaard gevuld zijn met koekjes, kakzakjes en een bal. Dat die jas al zo oud is, dat alleen de modder hem nog bij elkaar houdt, deert me niet. En op landwegen heb je nu eenmaal niks aan witte tennisschoentjes en een fleurige jurk. De wandelwagen wordt er door al die zandpaden ook niet schoner op, maar de baby vind het heerlijk. Hoe harder de boel schudt, hoe dieper hij slaapt, pas als ik stilsta wordt meneer onrustig. Later zal hij zich misschien gaan schamen voor zijn pleegmama. Zal hij zeggen; trek nu toch eens iets fatsoenlijks aan als je de straat op gaat. Zo zijn pubers. En voor hem zou ik dat ook nog wel doen.

Alleen voor hem.

Maar een brommer krijgt-ie niet.

» Geertje (39) woont samen met haar vriend, samen hebben ze een pleegzoon. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervarings-deskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?

geertje.clæssens@delimburger.nl

